

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 188 (XXXII) — Nr. 110

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 12 februarie 2020

SUMAR

<u>Nr.</u>		<u>Pagina</u>
D E C R E T E		
91.	— Decret privind eliberarea din funcție a unui procuror	2
92.	— Decret privind eliberarea din funcție a unui procuror	2
D E C I Z I I A L E C U R Ț I I C O N S T I T U Ț I O N A L E		
	Decizia nr. 587 din 8 octombrie 2019 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 139 alin. (2) ultima teză din Codul de procedură civilă	3–4
	Decizia nr. 608 din 10 octombrie 2019 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 46 alin. (6) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală	5–7

D E C R E T E**PREȘEDINTELE ROMÂNIEI****D E C R E T****privind eliberarea din funcție a unui procuror**

În temeiul prevederilor art. 94 lit. c), art. 100 alin. (1) și ale art. 134 alin. (1) din Constituția României, republicată, ale art. 65 alin. (1) lit. f) și alin. (2) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale art. 40 alin. (2) lit. d) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

având în vedere Hotărârea Secției pentru procurori a Consiliului Superior al Magistraturii nr. 75/2020,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Domnul Vasile Constantin Popa, procuror la Parchetul de pe lângă Tribunalul Bihor, se eliberează din funcție ca urmare a condamnării definitive pentru săvârșirea unor infracțiuni prin care s-a adus atingere prestigiului profesiei.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

București, 11 februarie 2020.
Nr. 91.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI**D E C R E T****privind eliberarea din funcție a unui procuror**

În temeiul prevederilor art. 94 lit. c), art. 100 alin. (1) și ale art. 134 alin. (1) din Constituția României, republicată, ale art. 65 alin. (1) lit. b) și alin. (2) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale art. 40 alin. (2) lit. d) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

având în vedere Hotărârea Secției pentru procurori a Consiliului Superior al Magistraturii nr. 35/2020,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — La data de 1 martie 2020, domnul Mircea Burlacu, prim-procuror delegat la Parchetul de pe lângă Judecătoria Mizil, se eliberează din funcție ca urmare a pensionării.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

București, 11 februarie 2020.
Nr. 92.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 587

din 8 octombrie 2019

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 139 alin. (2) ultima teză din Codul de procedură civilă

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Andreea Costin	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Loredana Veisa.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 139 alin. (2) ultima teză din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Liliana Gabriela Conea și Mari Mariana Conea, prin mandatar Roxana-Ecaterina Rizescu, în Dosarul nr. 24.720/211/2017 al Tribunalului Cluj — Secția civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.892D/2018.

2. La apelul nominal răspund, pentru autoarele excepției de neconstituționalitate domnii avocați Alexandru Enăchescu și Ionel Lihănceanu din Baroul București, cu împuterniciri depuse la dosar, lipsind celelalte părți. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentanților autoarelor excepției de neconstituționalitate, care solicită admiterea acesteia, astfel cum a fost formulată. Domnul avocat Alexandru Enăchescu susține că posibilitatea atacării încheierii de conexare doar odată cu fondul încalcă dispozițiile constituționale ale art. 21 și 129, deoarece calea de atac reglementată de dispozițiile legale criticate este una iluzorie, și nu una efectivă. Aceasta poate fi exercitată după ce încheierea de conexare și-a produs deja efectele, iar o eventuală admitere a căii de atac echivalează cu sancționarea unui alt judecător decât cel care a pronunțat hotărârea nelegală, astfel încât calea de atac este nu numai una nelegală, dar este și una inechitabilă. Așadar, în cazul de față, nu este reglementată o cale de atac efectivă, aceasta neproducându-și efectele într-o perioadă de timp rezonabilă și nici în cadrul aceluiași dosar, iar prin admiterea acesteia nu este sancționat judecătorul care a pronunțat hotărârea nelegală.

4. Domnul avocat Ionel Lihănceanu, în completare, susține că problema care trebuie clarificată este cea a naturii juridice a încheierii pronunțate asupra excepției conexității. Reglementarea criticată o plasează în categoria încheierilor care au un caracter preparator judecătoriesc, deși aceasta, în realitate, întrerupe cursul judecătoriesc, iar instanța care a pronunțat-o se dezinvestește. În opinia sa, încheierea ar trebui să poată fi atacată imediat, la fel cum se întâmplă în cazul încheierii de suspendare, situație în care instanța de control judiciar exercită un control efectiv, fiind astfel respectată garanția constituțională a accesului liber la justiție.

5. Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate. În acest sens arată că dispozițiile legale criticate sunt norme de procedură instituite de legiuitor în temeiul mandatului său

constituțional conferit de art. 126 alin. (2) din Legea fundamentală. Prin Decizia nr. 170 din 24 martie 2016, Curtea a reținut că dispozițiile legale criticate sunt o expresie a regulii generale cuprinse la art. 466 alin. (4) din Codul de procedură civilă, potrivit căreia împotriva încheierilor premergătoare se poate face apel odată cu fondul, cu excepția cazurilor când legea dispune altfel, fiind astfel asigurată soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil și împiedicându-se prelungirea excesivă a procedurii.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

6. Prin Încheierea din 25 octombrie 2018, pronunțată în Dosarul nr. 24.720/211/2017, **Tribunalul Cluj — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 139 alin. (2) ultima teză din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Liliana Gabriela Conea și Mari Mariana Conea, prin mandatar Roxana-Ecaterina Rizescu, într-o cauză având ca obiect soluționarea apelului formulat împotriva unei încheieri a Judecătoriei Cluj-Napoca, prin care instanța a admis cererea de conexare.

7. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** se susține, în esență, că dispozițiile legale criticate încalcă accesul liber la justiție prin reglementarea faptului că încheierea pronunțată asupra excepției conexității poate fi atacată cu apel numai odată cu fondul. În acest mod, calea de atac poate fi exercitată după ce încheierea și-a produs efectele, respectiv după ce atât dosarul la care se face conexarea, cât și dosarul conexat sunt soluționate pe fond. Prin urmare, părțile nu au acces liber la justiție manifestat prin exercitarea unei căi de atac efective și imediate, acest drept transformându-se într-unul teoretic și iluzoriu. Se mai arată că reglementarea criticată încalcă și golește de conținut dreptul părților interesate de a exercita o cale de atac efectivă, fiind astfel încălcat și art. 129 din Constituție.

8. Dispoziția legală criticată generează și o inechitate profundă, întrucât sancționează, în cazul admiterii apelului formulat împotriva încheierii pronunțate asupra excepției conexității, judecătorul care a soluționat fondul dosarului la care s-a făcut conexarea, și nu judecătorul care a pronunțat efectiv încheierea atacată.

9. Totodată, subliniază faptul că prin Decizia nr. 170 din 24 martie 2016 Curtea a analizat dispozițiile art. 139 alin. (2) din Codul de procedură civilă prin raportare la dreptul la un proces echitabil, spre deosebire de prezenta cauză, în care criticile de neconstituționalitate sunt formulate prin raportare la art. 21 alin. (1) și (2) din Constituție.

10. **Tribunalul Cluj — Secția civilă** apreciază că excepția de neconstituționalitate invocată este neîntemeiată, prevederile legale criticate fiind reglementate în scopul evitării prelungirii excesive a duratei procesului.

11. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului

Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

12. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile reprezentanților autoarelor excepției de neconstituționalitate, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

13. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

14. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl reprezintă dispozițiile art. 139 alin. (2) ultima teză din Codul de procedură civilă, care au următorul cuprins: „(2) Excepția conexității poate fi invocată de părți sau din oficiu cel mai târziu la primul termen de judecată înaintea instanței ulterior sesizate, care, prin încheiere, se va pronunța asupra excepției. Încheierea poate fi atacată numai odată cu fondul.”

15. În opinia autoarelor excepției de neconstituționalitate, dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 21 alin. (1) și (2) privind accesul liber la justiție și ale art. 129 privind folosirea căilor de atac.

16. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că dispozițiile legale criticate au mai format obiect al controlului de constituționalitate prin raportare la critici similare cu cele formulate în prezenta cauză. Prin Decizia nr. 170 din 24 martie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 398 din 25 mai 2016, Curtea a reținut, în esență, paragrafele 18—21, că din modul de reglementare a excepției conexității rezultă că aceasta nu pune în discuție fondul dreptului, ci se referă la modul de desfășurare a procesului, conexitatea fiind, astfel cum reiese din dispozițiile alin. (1) al art. 139 din Codul de procedură civilă, o măsură de bună administrare a justiției, asupra căreia instanțele judecătorești pot aprecia în vederea evitării pronunțării unor hotărâri contradictorii. Astfel, în pofida conexării, cauzele nu își pierd

individualitatea, ele urmând, doar, să fie soluționate împreună, proces în cadrul căruia părțile își pot realiza drepturile și pretențiile, la fel ca în cazul în care pricinile ar fi fost judecate separat.

17. Curtea a mai reținut că dispozițiile legale criticate sunt norme de procedură edictate de legiuitor în virtutea competenței sale constituționale conferite de art. 126 alin. (2) din Constituție, potrivit căroră „*Competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege*” și de art. 129, potrivit căruia „*Împotriva hotărârilor judecătorești, părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac, în condițiile legii*”.

18. Astfel, dispozițiile legale referitoare la excepția conexității, norme de procedură, trebuie privite în contextul general al reglementării privitoare la căile de atac ce pot fi exercitate împotriva încheierilor premergătoare. Faptul că încheierea pronunțată asupra excepției conexității poate fi atacată numai odată cu fondul reprezintă o aplicare a regulii generale prevăzute de art. 466 alin. (4) din Codul de procedură civilă, potrivit căreia „*Împotriva încheierilor premergătoare nu se poate face apel decât odată cu fondul, afară de cazul când legea dispune altfel*”, prin care se împiedică prelungirea excesivă a duratei procesului și se contribuie la soluționarea cauzei într-un termen rezonabil.

19. Curtea a mai reținut că dispozițiile procedurale referitoare la posibilitatea atacării încheierii pronunțate asupra excepției conexității nu contravin în niciun fel dreptului la un proces echitabil, prevăzut de art. 21 alin. (3) din Constituție, întrucât prin posibilitatea exercitării unei căi de atac împotriva încheierii pronunțate asupra excepției conexității odată cu fondul se asigură o judecată fluentă și în condiții de celeritate, părțile putându-și exercita drepturile procesuale atât cu prilejul judecării în fond a cauzei, cât și al soluționării căilor de atac.

20. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a schimba jurisprudența Curții Constituționale, considerentele și soluția cuprinse în decizia menționată își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

21. Pentru aceleași considerente, Curtea nu poate reține nici încălcarea prevederilor art. 21 alin. (1) și (2) din Constituție.

22. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Liliana Gabriela Conea și Mari Mariana Conea, prin mandatar Roxana-Ecaterina Rizescu, în Dosarul nr. 24.720/211/2017 al Tribunalului Cluj — Secția civilă și constată că dispozițiile art. 139 alin. (2) ultima teză din Codul de procedură civilă sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Cluj — Secția civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 8 octombrie 2019.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Andreea Costin

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 608

din 10 octombrie 2019

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 46 alin. (6) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Ingrid Alina Tudora	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu Drăgănescu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 46 alin. (6) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, excepție ridicată de Iulian Vasilovici în Dosarul nr. 17.311/301/2017 al Judecătoriei Sectorului 3 București — Secția civilă. Excepția formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.754D/2017.

2. La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată. Astfel, acesta învederează faptul că, potrivit art. 50 din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, principiul calității, preciziei și previzibilității legii nu exclude incidența unor norme de trimitere, astfel încât, având în vedere diversitatea domeniilor reglementate, în speță fiind vorba despre domeniul fiscal, apreciază că soluția legislativă criticată în cauză este constituțională.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

4. Prin Încheierea din 6 noiembrie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 17.311/301/2017, **Judecătoria Sectorului 3 București — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 46 alin. (6) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală**. Excepția a fost invocată de Iulian Vasilovici cu ocazia judecării unei cauze civile având ca obiect o contestație la executare, în contradictoriu cu Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice București — Administrația Finanțelor Publice a Sectorului 3 București.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorul acesteia susține că, deși prevederile legale criticate se referă la excluderea de la semnarea și ștampilarea actelor *dacă sunt îndeplinite cerințele legale aplicabile în materie*, consideră însă că o asemenea reglementare este neconstituțională, întrucât destinatarul normei nu poate să prevadă care sunt cerințele legale ce trebuie îndeplinite, atâta vreme cât orice act public trebuie însoțit pentru valabilitate de semnătura și ștampila instituției emitente. Apreciază că reglementarea criticată din Codul de procedură fiscală intră în contradicție și cu dispozițiile legale referitoare la valabilitatea actelor sub semnătură privată, care

trebuie să fie semnate și ștampilate, sens în care face referire la prevederile art. 268 și art. 272 din Codul de procedură civilă.

6. Întrucât reglementarea criticată nu permite subiecților de drept să determine care sunt acele condiții necesare a fi îndeplinite și, mai mult decât atât, autorul excepției apreciază că norma legală criticată este o normă discriminatorie față de cetățenii aflați sub incidența sa, fiind în favoarea subiectului activ statul român, având în vedere că acesta din urmă poate uza de nesemnarea actelor de procedură, derogând astfel de la principiile de valabilitate ale unui act (înscris) în format fizic. Consideră că prevederile art. 46 alin. (6) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală contravin normei constituționale referitoare la predictibilitatea legislației, precum și art. 1 alin. (3) din Legea fundamentală, conform căruia România este un stat de drept, în care drepturile și libertățile fundamentale ale cetățenilor sunt garantate.

7. **Judecătoria Sectorului 3 București — Secția civilă** apreciază că reglementarea criticată este neîntemeiată. Instanța de judecată arată că principiul clarității, preciziei și previzibilității legii nu exclude incidența normelor de trimitere, conform art. 50 din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată. Astfel, față de diversitatea domeniilor reglementate (domeniul fiscal, procesual fiscal, silvic, penal etc.) utilizarea normelor de trimitere poate fi benefică, scopul unui act normativ fiind, de cele mai multe ori, de a reglementa cu titlu general anumite relații sociale. Arată că, deși este adevărat că destinatarul unei conduite impuse de lege trebuie să fie în măsură să înțeleagă această conduită și să își regleze comportamentul prescris, totuși aceasta nu exclude *de plano* necesitatea apelării la un specialist pentru a interpreta textul de lege.

8. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

9. Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În contextul criticilor formulate de autorul excepției, consideră ca fiind relevante considerentele Deciziei Curții Constituționale nr. 432 din 21 octombrie 2004, potrivit căreia „această derogare de la dreptul comun este în deplin acord cu Legea fundamentală care, la art. 126 alin. (2), prevede că «competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege», legiuitorul fiind astfel îndreptățit să stabilească norme de procedură speciale, derogatorii de la regulile generale, determinate de anumite situații speciale. În cazul de față, situația specială a fost determinată de faptul că obiectul executării silite îl constituie încasarea creanțelor fiscale ce constituie surse ale bugetului de stat, ceea ce reprezintă un interes general”. Consideră, totodată, că norma criticată nu este lipsită de predictibilitate, întrucât din cuprinsul acesteia rezultă că actul administrativ fiscal tipărit prin intermediul unui centru de imprimare masivă trebuie să îndeplinească toate condițiile de validitate impuse acestei categorii de acte, mai puțin cele referitoare la ștampilă și semnătură.

10. **Avocatul Poporului** menționează că prevederile art. 46 alin. (6) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală păstrează soluția legislativă consacrată în cuprinsul art. 43 alin. (6) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală. Învederează că și-a mai exprimat punctul de vedere, pe care și-l menține și în prezenta cauză, asupra acestui ultim text de lege, în sensul constituționalității acestuia.

11. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

12. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

13. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie prevederile art. 46 alin. (6) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 547 din 23 iulie 2015, care fac parte din Capitolul IV intitulat „Actele emise de organele fiscale”, care au următorul cuprins: *„Actul administrativ fiscal emis în condițiile alin. (2) și tipărit prin intermediul unui centru de imprimare masivă este valabil și în cazul în care nu poartă semnătura persoanelor împuternicite ale organului fiscal, potrivit legii, și ștampila organului emitent, dacă îndeplinește cerințele legale aplicabile în materie.”*

14. În opinia autorului excepției de neconstituționalitate aceste prevederi de lege contravin dispozițiilor constituționale ale art. 1 alin. (3), potrivit cărora *„România este stat de drept, democratic și social, în care demnitatea omului, drepturile și libertățile cetățenilor, libera dezvoltare a personalității umane, dreptatea și pluralismul politic reprezintă valori supreme, în spiritul tradițiilor democratice ale poporului român și idealurilor Revoluției din decembrie 1989, și sunt garantate.”*, ale art. 1 alin. (5) în componenta referitoare la claritatea, precizia și predictibilitatea legii, precum și celor ale art. 16 privind egalitatea în drepturi.

15. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că prevederile art. 46 alin. (6) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală preiau soluția legislativă cuprinsă inițial în art. 43 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, astfel cum acest articol a fost modificat prin Ordonanța Guvernului nr. 2/2012 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, iar, ulterior, ca urmare a modificărilor aduse prin art. I pct. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/2014 pentru modificarea și completarea unor acte normative, precum și pentru reglementarea unor măsuri fiscale, a devenit art. 43 alin. (6), având același conținut normativ.

16. În acest context, Curtea constată că soluția legislativă criticată a mai făcut obiect al controlului de constituționalitate, în acest sens fiind, spre exemplu, Decizia nr. 443 din 29 octombrie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 28 din 14 ianuarie 2014, prin care instanța de contencios constituțional a statuat că, în virtutea prevederilor art. 61 alin. (1) din Constituție, ce conferă Parlamentului atributul de unică autoritate legiuitoare a țării, legiuitorul are dreptul ca la instituirea regulilor de procedură, sub condiția respectării normelor fundamentale, să adopte normele apreciate ca fiind cele mai potrivite și eficiente, în funcție de specificitatea fiecărei materii reglementate, de obiectivele sau scopul actului normativ respectiv etc. Or, stabilirea condițiilor de validitate a actului

administrativ fiscal emis prin intermediul unui centru de imprimare masivă, precum și a excepției de la regimul general al nulității actului administrativ fiscal, prevăzută de art. 49 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, reprezintă tocmai materializarea voinței legiuitorului în sensul adoptării unor norme speciale, adaptate domeniului reglementat — domeniul fiscal — și adresate, mai exact, categoriei distincte a actelor administrative fiscale emise prin intermediul unui centru de imprimare masivă. În plus, reglementarea criticată se încadrează în sfera normelor de procedură specifice domeniului fiscal, care vizează în egală măsură pe toți cei cărora li se adresează, fără a genera o stare de inegalitate sau de discriminare contrară art. 16 din Constituție.

17. Categoriile de acte administrative fiscale care se emit în condițiile art. 46 alin. (6) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală de către organul fiscal central, și se tipăresc prin intermediul unui centru de imprimare masivă se stabilesc, potrivit art. 46 alin. (7) din același act normativ, prin ordin al președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală, astfel că această categorie distinctă de acte administrative fiscale este determinată nu de destinatarul lor, ci de obiectul acestora. Acest element se constituie într-un criteriu obiectiv și rațional, care justifică, în lumina exigențelor ce caracterizează principiul egalității, tratamentul juridic diferit al acestei categorii de acte administrative fiscale față de celelalte — și, implicit, al destinatarilor lor.

18. Curtea reține, de asemenea, că nu poate fi reținută critica autorului excepției referitoare la lipsa de predictibilitate și claritate a normei criticate, întrucât, în conformitate cu dispozițiile art. 46 alin. (7) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, prin Ordinul președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr. 1.155/2016 privind emiterea prin intermediul centrului de imprimare masivă a unor acte administrative fiscale și procedurale, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 274 din 12 aprilie 2016, precum și prin Ordinul viceprim-ministrului, ministrul dezvoltării regionale și administrației publice, nr. 3.097/2016 pentru aplicarea prevederilor art. 46 alin. (8) și art. 47 alin. (9) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 970 din 5 decembrie 2016, este prevăzută lista actelor administrative fiscale, actelor de executare și altor acte emise de organul fiscal local ce pot fi comunicate prin mijloace electronice de transmitere la distanță sau tipărite prin intermediul unui centru de imprimare masivă, valabile fără semnătura persoanelor împuternicite și ștampila organului fiscal local. Prin urmare, aceste acte sunt limitative, fiind prevăzute strict în legislația în materie.

19. Referitor la susținerea autorului excepției potrivit căreia reglementarea criticată din Codul de procedură fiscală intră în contradicție cu dispozițiile Codului de procedură civilă referitoare la valabilitatea actelor sub semnătură privată, care trebuie să fie semnate și ștampilate, astfel cum s-a statuat în jurisprudența Curții Constituționale, exemplul fiind Decizia nr. 536 din 28 aprilie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 482 din 7 iulie 2011, Codul de procedură fiscală reprezintă o „lege specială care instituite unele reguli derogatorii de la cele stabilite de dreptul comun, reprezentat de Codul de procedură civilă. Interesul organelor fiscale de aducere la cunoștința contribuabilului a existenței unei obligații fiscale al cărei creditor este însuși statul implică necesitatea comunicării actului administrativ în care aceasta este consemnată prin modalități care să asigure aducerea efectivă la cunoștința contribuabilului despre existența unor obligații fiscale în sarcina sa”. În acest context, Curtea subliniază că prin art. 47 din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală a fost stabilită, fără echivoc, care este ordinea tipurilor de comunicare a actului administrativ fiscal către contribuabil, ordine ce trebuie respectată de către organul fiscal.

20. Referitor la reglementarea derogatorie de la dreptul comun instituită prin art. 46 alin. (6) din Legea nr. 207/2015 din Codul de procedură fiscală, Curtea reține că, spre deosebire de dreptul privat, unde forma nu este o condiție de valabilitate a actului juridic decât în mod excepțional, în dreptul public forma este esențială. În literatura de specialitate, forma actului administrativ a fost definită ca reprezentând totalitatea elementelor formale conținute de un act administrativ privit ca *instrumentum*. Această definiție poate fi reținută *mutatis mutandis* și în cazul actului administrativ fiscal, care este o specie a actului administrativ. În materia dreptului fiscal, față de prevederea imperativă cuprinsă la art. 46 alin. (1) din Legea nr. 207/2015 din Codul de procedură fiscală, actul administrativ fiscal poate fi emis numai în formă scrisă. Forma scrisă a actului administrativ fiscal cunoaște, la rândul său, două modalități de realizare, respectiv înscris pe suport hârtie și înscris emis în formă electronică.

21. În acest context, Curtea constată că modalitatea de emiteră a actului administrativ fiscal în condițiile art. 46 alin. (6) din Legea nr. 207/2015, adică tipărit prin intermediul unui centru de imprimare masivă, nu afectează în niciun fel exercitarea deplină a drepturilor persoanelor cărora acel act se adresează. Aceasta, deoarece actele administrative fiscale emise pe suport hârtie cuprind următoarele elemente de identificare: denumirea organului fiscal emitent; data la care a fost emis și data de la care își produce efectele; datele de identificare a contribuabilului/plătitorului și, dacă este cazul, datele de identificare a persoanei împuternicite de contribuabil/plătitor; obiectul actului administrativ fiscal; motivele de fapt; temeiul de drept; numele și calitatea persoanelor împuternicite ale organului fiscal, potrivit legii; semnătura persoanelor împuternicite ale organului fiscal, potrivit legii, precum și ștampila organului fiscal emitent; posibilitatea de a fi contestat, termenul de depunere a contestației și organul fiscal la care se depune aceasta, precum și mențiuni privind audierea contribuabilului/plătitorului. Chiar dacă, din rațiuni practice, legiuitorul a prevăzut în mod explicit valabilitatea actului administrativ fiscal tipărit prin intermediul unui centru de imprimare masivă, în lipsa semnăturii persoanei împuternicite și a ștampilei organului fiscal emitent, un astfel de act cuprinde suficiente elemente pentru a putea fi identificate atât organul emitent, cât și persoana împuternicită a acestuia, pentru o eventuală răspundere disciplinară, civilă sau penală, după caz. O asemenea persoană va răspunde în fața legii în aceleași condiții ca persoana care a semnat și ștampilat actul administrativ fiscal (în acest sens a se vedea, de exemplu,

Decizia nr. 198 din 12 februarie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 151 din 11 martie 2009, sau Decizia nr. 1.355 din 22 octombrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 852 din 9 decembrie 2009).

22. Prin urmare, lipsa celor două elemente reprezintă excepția de la regula instituită de art. 46 alin. (2) din Codul de procedură fiscală, text referitor la elementele și condițiile de formă pe care trebuie să le cuprindă actul administrativ fiscal. Excepția vizează în mod strict doar situația actelor administrative fiscale tipărite prin intermediul unui centru de imprimare masivă și se justifică tocmai prin modalitatea aparte de emiteră, în sens fizic sau material, a respectivului document, fără a avea nicio altă implicație asupra forței sale juridice. Rațiunea avută în vedere de legiuitor pentru a consacra o astfel de excepție o constituie necesitatea de a reduce formalismul în cazul actelor administrative fiscale emise în număr foarte mare și care privesc același tip de situație fiscală. Așadar, un act administrativ fiscal, indiferent de mijloacele folosite pentru emiteră lui, adică act emis pe suport hârtie sau în formă electronică, are aceeași forță juridică.

23. În fine, Curtea subliniază că, potrivit art. 13 din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, interpretarea reglementărilor fiscale trebuie să respecte voința legiuitorului, așa cum este exprimată în lege. În cazul în care voința legiuitorului nu reiese clar din textul legii, se ține seama de scopul emiterii actului normativ. Prevederile legislației fiscale se interpretează unele prin altele, dând fiecăreia înțelesul ce rezultă din ansamblul legii, iar în cazul în care acestea sunt susceptibile de mai multe înțelesuri, se interpretează în sensul care corespunde cel mai bine obiectului și scopului legii, în sensul în care pot produce efecte, iar nu în acela în care nu ar putea produce niciunul. Dacă după aplicarea regulilor de interpretare mai sus menționate prevederile legislației fiscale rămân neclare, acestea se interpretează în favoarea contribuabilului/plătitorului. De altfel, așa cum s-a subliniat de nenumărate ori în jurisprudența instanței de contencios constituțional, în acord cu cea a Curții Europene a Drepturilor Omului, oricât de clar ar fi redactată o normă juridică, în orice sistem de drept, există un element inevitabil de interpretare judiciară, inclusiv într-o normă de drept fiscal. Nevoia de elucidare a punctelor neclare și de adaptare la circumstanțele schimbătoare va exista întotdeauna, astfel încât rolul decizional conferit instanțelor urmărește tocmai înlăturarea dubiilor ce persistă cu ocazia interpretării normelor. Niciodată normele nu trebuie interpretate în mod singular, disparat, ci trebuie avută în vedere o coroborare a acestora cu întreg cadrul legislativ în materie fiscală.

24. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Iulian Vasilovici în Dosarul nr. 17.311/301/2017 al Judecătorei Sectorului 3 București — Secția civilă și constată că prevederile art. 46 alin. (6) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătorei Sectorului 3 București — Secția civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 10 octombrie 2019.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Ingrid Alina Tudora

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC

— Prețuri pentru anul 2020 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Valoare (TVA 5% inclus) — lei		
		12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	1.310	360	131
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	1.640		150
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	2.460		220
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	470		50
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	1.880		170
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	1.750		160
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	600		55
8.	Colecția Legislația României	500	130	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	800		75

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC

— Prețuri pentru anul 2020 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	60	150	380	910	2.000	550	1.380	3.450	8.280	18.220
ExpertMO	100	250	630	1.510	3.320	1.000	2.500	6.250	15.000	33.000

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	70	180	450	1.080	2.380	650	1.630	4.080	9.790	21.540
ExpertMO	120	300	750	1.800	3.960	1.200	3.000	7.500	18.000	39.600

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia	70 lei/an
--	-----------

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
 IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
 și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
 (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
 Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
 Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
 bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
 Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

